

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Richarda Tomana a soudkyň JUDr. Lady Záviškové a JUDr. Renáty Zimové ve věci

žalobce: ██████████ Š ██████████ P ██████████ narozený ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátkou Mgr. Hanou Petákovou
sídlem Za Brodцем 221, 284 01 Kutná Hora

proti
žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO: 000 25 429
sídlem Vyšehradská 16/424, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky 457 971,65 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 6. 2021,
č. j. 45 C 178/2019-89

takto:

- I. Řízení o odvolání žalované se **zastavuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku III. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 9 438 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,75% ročně od 24. 4. 2019 do zaplacení, jinak se **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 73 181,71 Kč k rukám Mgr. Hany Petákové, advokátky, do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně řízení částečně zastavil co do částky 394 800,65 Kč se specifikovaným úrokem z prodlení (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 50 421 Kč se specifikovaným úrokem z prodlení (výrok II.), zamítl žalobu o zaplacení částky 12 750 Kč se specifikovaným úrokem z prodlení a dodání 1 náboje značky Fiocchi ráže 9mm Browning Court (výrok III.), rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 38 139,67 Kč (výrok IV.) a dále rozhodl o vrácení části nesprávně vyměřeného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč žalobci (výrok V.).
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal nemajetkového zadostiučinění ve výši 365 600 Kč s příslušenstvím, škody ve výši 92 371,65 Kč a dodání náboje značky Fiocchi ráže 9mm Browning Court (dále jen „náboj“), způsobené nezákonně zahájeným a vedeným řízením před Okresním soudem v Kutné Hoře sp. zn. [REDAKCE]
3. Soud prvního stupně na podkladě provedených listinných důkazů, zejména obsahem spisu Okresního soudu v Kutné Hoře sp. zn. [REDAKCE] dospěl ke skutkovým zjištěním, která podrobně popsal v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku (bod 4. až 20.), přičemž odvolací soud na tato zjištění odkazuje.
4. Soud prvního stupně věc posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále také „OdpŠk“ nebo „odškodňovací zákon“), zejména podle § 1, § 2, § 3 odst. 1 písm. a), b) a c), § 5, § 7 odst. 1 a 2, § 8 odst. 1, 2 a 3, §13 odst. 1 a 2, § 14 odst. 1 a 3, § 15 odst. 2, § 26, § 30, § 31 odst. 1, 2, 3 a 4, § 31a odst. 1, 2 a 3 zákona.
5. Ve vztahu k nárokům na náhradu obhajného soud prvního stupně uzavřel, že účtované úkony právní služby v převážné míře odpovídají co do účelu povaze věci a jsou účtovány v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. (dále jen „vyhláška“), s výjimkou stížnosti obviněného proti usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání. Za daný úkon právní služby přísluší odměna pouze ve výši 1/2 úkonu podle § 11 odst. 2 vyhlášky. Jako neúčelné pak hodnotil úkony, učiněné duplicitně několika zástupci, kdy důvodnost těchto úkonů byla žalobcem tvrzena na základě jeho přesvědčení o zaujatosti mimopražského soudu vůči pražským advokátům, k čemuž však nejenže nenabídl žádný konkrétní důkaz, ale které se navíc ani v průběhu trestního řízení nijak nepotvrdilo. Jednalo se o další převzetí právního zastoupení dne 14. 12. 2016 JUDr. Tománkem a dne 18. 8. 2017 JUDr. Kadlecem, přičemž úkon převzetí právního zastoupení již byl žalobci přiznán v rámci převzetí zastoupení Mgr. Petákovou. Za neúčelné považoval i doplnění blanketního odvolání dne 21. 6. 2017 Mgr. Tománkem, stejně jako vyjádření JUDr. Kadlece ze dne 18. 8. 2017, která podané odvolání doplňovala, neboť odvolání mohlo být dostatečně specifikováno již v předchozím podání. Rovněž považoval za nadbytečnou účast druhého právního zástupce na hlavním líčení dne 24. 8. 2017, kdy se žádný z advokátů ve věci nevyjadřoval, a také účast Mgr. Tománka jako druhého advokáta při hlavním líčení 26. 9. 2017, a to včetně nárokované ztráty času. Prvostupňový soud jako neúčelné náklady obhajoby posoudil 5,5 úkonu, 5 režijních paušálů a 6 půlhodin zmeškaného času á 100 Kč spolu s 21%.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

6. Ve vztahu k požadavku žalobce na naturální náhradu jednoho kusu v žalobě specifikovaného náboje uzavřel, že v postupu orgánů činných v trestním řízení neshledal nesprávný úřední postup. Zbraň byla zajištěna podle § 78 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, přičemž musela být provedena podle § 105 odst. 1 trestního řádu balistická expertiza, když muselo dojít ke ztotožnění zbraně. Toto ztotožnění prováděla Policie ČR jako ústav specializovaný na znaleckou činnost podle § 21 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících. Zpracovávala odborné vyjádření a při tomto zkoumání byl spotřebován jeden kus náboje. Odborná expertiza, balistická expertiza a ztotožnění zbraně proběhlo v souladu se zákonem, kdy bylo rovněž zkoumáno, zda se nestal trestný čin spáchaný právě touto zbraní. Jestliže (i kdyby soud měl tu pravomoc nařídít policistovi, aby se za případná pochybení v rámci výkonu svého povolání omluvil) nebyl shledán nesprávný úřední postup, není ani omluva na místě. V daném případě rovněž dospěl k závěru, že žalobci nelze vydat náhradu za vystřelený náboj, protože odškodňovací zákon náhradu škody v naturálních neumožňuje, pouze v ekvivalentu peněžní hodnoty poškozené věci, tu však žalobce nežádal. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř.
7. Proti výroku III. a IV. rozsudku podal žalobce včasné odvolání. V jeho doplnění předně namítal nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu, že chybí jakékoli odůvodnění, které by objasňovalo stanovení rozhodných dnů pro počítání příslušenství, přičemž soud prvního stupně vycházel z jiného počátečního okamžiku, než žalobce, a rovněž nelze zjistit, proč byl zamítnut jeho nárok na náhradu škody za vystřelený náboj. Vytkl soudu prvního stupně, že se nedostatečně vypořádával s jeho relevantní argumentací. Podrobně argumentuje s poukazem na ustanovení o náhradě škody vyplývající ze zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (subsidiarita jeho použití ve vztahu k odškodňovacímu zákonu) pro závěr, že má nárok na hmotnou reparaci za zničený náboj. Jedná se o náhradu škody uvedením do předešlého stavu (§ 2951 odst. 1 o. z.) nahrazením vystřeleného náboje nábojem stejných parametrů, když náboje jsou zaměnitelné. Náhradu škody za tento náboj v penězích nežádal a nežádá. Rovněž zdůraznil, že vystřelení náboje nebylo nezbytné, když se z balistické zkoušky nemohlo zjistit nic nového, jelikož nebylo sporu o tom, že se jednalo právě o zbraň užitou žalobcem. Není ani pravdou, že by u každé zajištěné zbraně musela být provedena balistická zkouška. K ověření zajištěné zbraně bylo nepochybně možné použít i jiné náboje. Sporuje i závěr soudu prvního stupně o jakémsi oddělení balistické expertízy od nezákonného trestního stíhání. K balistické expertíze, tedy i vystřelení náboje, došlo v přímém kausálním nexu s nezákonným trestním stíháním. Rozhodl-li prvostupňový soud o nákladech obhajoby při zastoupení žalobce více zástupci tak, že jsou neúčelné vynaložené, zdůrazňuje, že takovéto automatické posouzení je v rozporu s judikaturou, která dovodila, že v případě, kdy právní řád umožňuje zastoupení více obhájci v trestním řízení, pak tato možnost musí být zohledněna i v rámci posuzování účelně vynaložených nákladů podle odškodňovacího zákona (např. rozsudek NS ze dne 22. 1. 2014 sp. zn. 30 Cdo 2533/2013 nebo ze dne 11. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3166/2012). Tyto rozsudky se rovněž vyjádřily k otázce důkazního břemene, přičemž povinností žalobce (poškozeného) je tvrdit a prokazovat účelné vynaložení nákladů obhajoby, což obvykle učiní poukazem na rozhodnutí, kterým bylo trestní řízení skončeno (žalobce této povinnosti dostal). Žalovaného pak tíží břemeno tvrzení a důkazní, pokud chce namítat výjimku v podobě neúčelnosti zastoupení více obhájci. Dovodil-li prvostupňový soud neúčelnost vynaložených nákladů za více obhájců s odkazem na jejich duplicitu, zdůraznil, že duplicita těchto úkonů nebyla nijak posuzována ani doložena. Žalobce pak má za nesprávné i vyčíslení náhrady nákladů řízení. Poukázal na to, že jeho advokát učinil více úkonů, než prvostupňový soud přiznal (8 úkonů namísto 4) a dále rozebírá, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení nebylo zohledněno chování žalované. Kdyby žalovaná rozhodla o nároku žalobce včas před podáním žaloby a nikoli až po jejím podání, tak by

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

žalobce podával žalobu ve zcela jiném rozsahu, což by mělo vliv na poměr úspěchu stran ve věci. Žalobce také vytýká soudu prvního stupně vícera procesní pochybení, v jejichž důsledku byl v řízení předcházejícímu vydání napadeného rozsudku zkrácen na svých procesních právech, jelikož byl u jednání dne 16. 4. 2021 sice široce, ale zcela nesprávně vyzván, bylo mu kladeno k tíži, že nedoplnil důkazní návrhy, aniž by byl k jejich doplnění vyzván, a v řízení došlo k obrácení důkazního břemene. Navrhl, aby odvolací soud změnil výrok III. tak, že zamítnuté nároky žalobci přizná, a rovněž mu přizná náhradu nákladů řízení v zákonné výši, in eventum výroky III. a IV. rozsudku zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

8. Žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobce poukázala na to, že u úkonů více advokátů je nezbytné posuzovat, zda nebyly duplicitní, tj. obsahově totožné, popřípadě zda skutečně vedly ke zproštění a nebyly pouze formální (rozsudek NS ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2533/2013). Žalovaná je přesvědčena, že se prvostupňový soud vypořádal s požadavkem kladeným judikaturou a žalobcem a předložené úkony právní služby posuzoval z hlediska účelnosti. S poukazem na komentářovou literaturu zdůraznila, že na odvolání je nezbytné pohlížet vždy jako na jeden úkon právní služby. Úkony právní služby nelze navyšovat opakovaným doplňováním odůvodnění (obdobně i usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3753/17). Jako neúčelné vyhodnotil prvostupňový soud také úkony, učiněné duplicitně několika zástupci, když důvodnost těchto úkonů byla žalobcem tvrzena na základě jeho přesvědčení o zaujatosti mimopražského soudu vůči pražským advokátům, k čemuž však nejenže nenabídl žádný konkrétní důkaz, ale které se navíc ani v průběhu trestního řízení nijak nepotvrdilo. Ve vztahu k nároku na vrácení náboje zdůraznila, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, a odpovědnost státu tak není dána. Dne 18. 4. 2018 byla zbraň včetně 1 ks zásobníku a 5 ks nábojů ráže 9 mm Browning Court vrácena majiteli na základě usnesení Okresního soudu Kutná Hora ze dne 19. 3. 2018, č. j. [REDAKCE] (nabylo právní moci a vykonatelnosti dne 23. 3. 2018). Žalovaná je přesvědčena, že v daném případě se jedná o samostatné řízení, ve kterém musí provedena tzv. balistická expertiza a ztotožnění zbraně, přičemž se jedná o zákonný požadavek. Nadto žalovaná poukazuje na skutečnost, že na citované usnesení Okresního soudu v Kutné Hoře nelze pohlížet jako na nezákonné rozhodnutí. Pokud žalobce souhlasil s konkrétním počtem vydaných nábojů a nepodal proti citovanému rozhodnutí opravný prostředek, nemůže se nyní domáhat náhrady škody vůči státu podle odškodňovacího zákona, neboť nesplnil základní podmínku spočívající ve využití všech opravných prostředků, aby se mohl domáhat náhrady škody vůči státu. Žalovaná rovněž považuje za správné rozhodnutí o nákladech řízení. Poukázala na § 31 odst. 4 OdpŠk, podle něhož není možné proplatit právní úkon za sepsání kvalifikované předžalobní výzvy. Proplácat nelze ani právní úkon spočívající zejména v doplnění podání ve věci ze dne 14. 5. 2021 a podání ve věci spočívající v závěrečném návrhu (závěrečná řeč ze dne 18. 6. 2021). Sepis závěrečné řeči – písemný závěrečný návrh není úkonem právní služby a nelze ji považovat za podání soudu týkající se věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Navrhla napadené výroky rozsudku potvrdit.
9. Proti výroku II. a nákladovému výroku rozsudku podala včasné odvolání i žalovaná, které následně vzala v celém rozsahu zpět. Podle § 207 odst. 2 o. s. ř. dokud nebylo o odvolání rozhodnuto, je možné vzít jej zpět; v takovém případě odvolací soud řízení zastaví. Vzhledem k tomu, že žalovaná vzala své odvolání zpět dříve, než o něm bylo rozhodnuto, odvolací soud řízení o odvolání žalované proti výroku II. zastavil.
10. Odvolací soud pak přezkoumal napadené výroky III. a IV. rozsudku včetně řízení, které jejich vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), přičemž dospěl k závěru, že odvolání žalobce je

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

zčásti důvodné.

11. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, správně zjistil skutkový stav věci a v převážném rozsahu věc i správně právně posoudil (s výjimkou některých nároků na obhajné, jak bude uvedeno níže). Odvolací soud přisvědčil námitkám žalobce, že nelze automaticky jako neúčelné hodnotit úkony učiněné více obhájci v trestním řízení za situace, kdy trestní řád umožňuje v trestním řízení zastoupení více obhájci. Z judikatury Nejvyššího soudu totiž plyne, že tato možnost musí být zohledněna i v rámci posuzování účelně vynaložených nákladů podle odškodňovacího zákona (např. rozsudek NS ze dne 22. 1. 2014 sp. zn. 30 Cdo 2533/2013 nebo ze dne 11. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3166/2012). Platí, že náklady vynaložené na obhajobu v případě dalšího obhájce nelze považovat bez dalšího za neúčelně vynaložené. Účelnost těchto nákladů lze posuzovat jen ve vztahu k výsledku trestního stíhání, aniž by poškozený (žalobce) musel tvrdit a prokazovat, že nemít dva obhájce, trestní řízení by pro něho skončilo nepříznivě. Výjimku představují jen ty případy, kdy bude zcela zjevné, že stejně jako v případě jediného obhájce určité úkony nemohly výsledku trestního stíhání poškozeného přispět, že jsou úkony dvou obhájců duplicitní (obsahově totožné), což z povahy věci lze s určitostí dovodit výlučně u úkonů písemných, nebo tehdy, pokud závěr o neúčelnosti úkonů obhajoby vedené druhým obhájcem by platil i pro úkony obhájce jediného. Pro posouzení účelnosti či neúčelnosti úkonů obhajoby dalšími obhájci žalobce není rozhodné, jakými důvody snad žalobce účelnost jejich využití zdůvodňoval (zaujatost mimopražského soudu), ani to, zda takové tvrzení prokázal, neboť stačí, když prokazuje účelnost poukazem na rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání ukončeno. Poukaz na výjimku musí tvrdit a prokazovat žalovaný (srov. již citovaný rozsudek 30 Cdo 2533/2013).
12. V poměrech projednávané věci se uvedené závěry projeví tak, že za účelné úkony obhajoby pro účely odškodňovacího zákona je namísto považovat i úkony převzetí zastoupení dne 14. 12. 2016 JUDr. Tománkem a dne 18. 8. 2017 JUDr. Kadlecem, stejně jako účast druhého obhájce na hlavním líčení dne 24. 8. 2017 a dne 26. 9. 2017, včetně požadované ztráty času, přičemž není jakkoliv rozhodné, zda se při hlavním líčení některý z advokátů ve věci vyjadřoval či nikoliv, když zde zjevně nemůže jít o duplicitu úkonů (nejedná se o písemné úkony).
13. Odvolací soud naopak shodně jako soud prvního stupně posoudil jako neúčelné úkony doplnění blanketního odvolání dne 21. 6. 2017 Mgr. Tománkem a vyjádření ze dne 18. 8. 2017 k témuž JUDr. Kadlecem, neboť i v případě jediného obhájce by se jednalo o úkony neúčelné. Odvolání mělo být perfektní, bez potřeby jeho doplňování, již při jeho podání. Na odvolání je nezbytné pohlížet vždy jako na jeden úkon právní služby. Úkony právní služby nelze navyšovat opakovaným doplňováním odůvodnění (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3753/17). Odvolací soud pak považoval za správné i posouzení stížnosti obviněného proti usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání jako úkonu právní služby s odměnou ve výši jedné poloviny úkonu podle § 11 odst. 2 vyhlášky. Odvolací soud proto změnil výrok III. rozsudku tak, že uložil žalované zaplatit žalobci ještě další částku, a to ve výši 9 438 Kč představující 4 úkony á 1 500 Kč (2× převzetí zastoupení a 2× účast u hlavního líčení), 4 režijní paušály á 300 Kč, 6 půlhodin zmeškaného času á 100 Kč a 21 % DPH. Úrok z prodlení přiznal s odkazem na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010, podle něhož má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona.
14. Ohledně požadavku žalobce na dodání náboje shledal odvolací soud závěr soudu prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

stupně správným. Přestože považuje za přílehlavou námitku žalobce, že i v poměrech odškodňovacího zákona lze při subsidiárním použití občanského zákoníku požadovat náhradu škody uvedením do předešlého stavu (§ 2951 odst. 1 o. z.), a nikoli, jak uvedl soud prvního stupně, pouze plnění peněžité, nic to nemění na závěru, že tomuto požadavku žalobce nelze vyhovět.

15. Odvolací soud přisvědčil argumentaci žalované, že titulem pro odškodnění by v tomto případě mohlo být pouze nezákonné rozhodnutí podle § 8 OdpŠk, nikoli nesprávný úřední postup. V daném případě žalobce napadá postup orgánů činných v trestním řízení, který vyústil ve vydání rozhodnutí podle § 80 odst. 1 tr. řádu ze dne 19. 3. 2018, č. j. [REDAKCE] o vrácení, resp. o nevrácení věci (1 náboj). Žalobce již v žalobě tvrdil, že policejnímu orgánu vydal zbraň spolu se 6 náboji, přičemž 1 náboj byl zcela zbytečně vystřelen, pročež mu bylo vráceno pouze 5 nábojů.
16. V soudní praxi Nejvyššího soudu je již ustálen právní závěr, podle něž v případě nesprávného úředního postupu, třebaže není v zákoně definován, vychází právní teorie i soudní praxe z toho, že jde o porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, avšak neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 804/96, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1455/2007). Jestliže se však případné nesprávnosti či vady postupu státního orgánu v obsahu rozhodnutí projeví, mohou být zvažovány jediné z hlediska odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (srov. Vojtek, P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 92).
17. Rozhodnutí o vrácení věci podle věci podle § 80 odst. 1 trestního řádu nelze považovat za nezákonné rozhodnutí. Nezbytnou podmínkou vzniku této formy odpovědnosti je, aby rozhodnutí bylo jako nezákonné zrušeno či změněno. Žalobce přitom netvrdil, že by toto rozhodnutí bylo v souladu s § 8 odst. 1 OdpŠk pro nezákonnost zrušeno či změněno. Podmínka zakotvená v § 8 odst. 1 OdpŠk brání tomu, aby odškodňovací řízení plnilo funkci, která náleží opravným prostředkům. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* je na osobě, která se cítí být rozhodnutím vydaným orgánem veřejné moci dotčena na svých právech, aby se proti takovému rozhodnutí bránila prostřednictvím opravných prostředků, a docílila tak jeho zrušení (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. 30 Cdo 4286/2013). Žalobce však proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek nepodal (stížnost), pročež usnesení nabylo právní moci dne 23. 3. 2018. Soud rozhodující o žalobě na náhradu škody proti státu není oprávněn posuzovat tvrzený nesoulad nezrušeného rozhodnutí se zákonem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 25 Cdo 2162/2005). Pouze ze skutečnosti, že nedojde k vydání odsuzujícího rozsudku, nelze bez dalšího dovozovat nesprávnost postupu orgánů činných v trestním řízení ani nezákonnost rozhodnutí vydaných po zahájení trestního stíhání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3310/2013).
18. Namítal-li žalobce, že napadený výrok je nepřezkoumatelný, neboť chybí jakékoli odůvodnění, které by objasňovalo stanovení rozhodných dní pro počítání příslušenství, a také nelze zjistit, proč bylo rozhodnuto o náhradě škody za vystřelený náboj, jak učinil soud prvního stupně, nelze se s touto námitkou zcela ztotožnit. Přestože lze souhlasit s tím, že se soud prvního stupně ve vztahu k požadavku na dodání náboje nevypořádal s veškerými argumenty žalobce, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné, jaké úvahy jej k jeho závěru vedly. Uvedené sice již nelze říci ohledně zamítnutého příslušenství, ale z dat

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

uvedených ve výrocích napadeného rozhodnutí musí být žalobci zastoupenému právním zástupcem zřejmé, že byl zamítnut požadavek žalobce na přiznání úroků z prodlení za období 6 měsíců od uplatnění nároku na náhradu nemajetkové i majetkové újmy u žalované, v souladu s již shora uvedeným závěrem stanoviska Nejvyššího soudu Cjpn 206/2010 (uplatněno dne 30. 4. 2018 a dne 24. 10. 2018). Zamítnutí žaloby v rozsahu tohoto příslušenství soudu prvního stupně je tak třeba rovněž považovat za správné. Vzhledem k tomu, že ani další vady vytknuté žalobcem v odvolání (shora uváděné procesní vady) nemohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, odvolací soud ke zrušení rozsudku prvního stupně ani částečně nepřistoupil.

19. Na základě právě předestřených důvodů odvolací soud podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku III. tak, že přiznal žalobci ještě další částku 9 438 Kč s příslušným úrokem z prodlení, jinak jej jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil. V nenapadené části ohledně výroku I. a II. zůstal rozsudek nedotčen (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
20. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř., § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. a § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. Žalobce žalobou uplatnil celkem 6 nároků, a to nemajetkovou újmu v celkové výši 365 000 Kč a majetkovou újmu ve výši 49 852 Kč, 26 636 Kč, 14 161,65 Kč, 1 722 Kč a dále požadavek na dodání jednoho náboje. V souladu se závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, v případě, že předmětem řízení je částka skládající se z několika samostatných nároků, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí, přičemž u náhrady škody v penězích plyne tarifní hodnota z § 8 odst. 1 vyhlášky a u náhrady nemajetkové újmy se stanoví podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky (tj. 50 000 Kč). U náboje je pak tarifní hodnota stanovena podle § 8 odst. 1 vyhlášky podle ceny věci (cena 1 náboje cca 8 Kč), podle § 7 bod 1 je sazba za jeden úkon právní služby počítána z tarifní hodnoty do 500 Kč.
21. V projednávané věci je tak tarifní hodnota představována částkou 1x 50 000 Kč ve vztahu k nemajetkové újmě, částkou 92 371,65 Kč vztahující se ke škodě a 1x 500 Kč za jeden náboj (soud prvního stupně tuto položku opomněl zmínit), tedy částkou 142 871,65 Kč. Žalobce byl úspěšný co do částky 50 000 Kč představující tarifní hodnotu ve vztahu k přiznanému odškodnění nemajetkové újmy, i přes převážné zpětvzetí žaloby z jiného důvodu, než pro chování žalované, která žalobci poskytla pouze částku 100 000 Kč. Jedná se o plný úspěch ve věci ve vztahu k tomuto nároku podle § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť co do základu byl žalobce úspěšný a výše odškodnění závisela na úvaze soudu. Ohledně nároku na náhradu škody byl žalobce úspěšný pro částku 46 766,50 Kč na obhajném, částku 26 636 Kč na ztrátě času, částku 14 161,65 Kč na znalečném a částku 1 720 Kč na nákladech s převzetím zbraně (ať již tím, že žalobě bylo v tomto rozsahu vyhověno, nebo proto, že řízení bylo zastaveno pro chování žalované). Žalobce byl tedy úspěšný pro částku 50 000 Kč a částku 89 284,15 Kč, celkem pro částku 139 284,15 Kč. Ve zbývajícím rozsahu žalobce úspěšný nebyl (zamítnutí žaloby pro část obhajného a dodání náboje). Úspěch žalobce činí 94,98% (97,49 % úspěch žalobce-2,51% úspěch žalované).
22. Odvolací soud přiznal žalobci náhradu účelně vynaložených nákladů představující zaplacený soudní poplatek ve výši 12 000 Kč a náklady právního zastoupení. Odměna za jeden úkon právní služby činí částku 6 820 Kč a paušální náhrada podle § 13 odst. 4 vyhlášky částku 300 Kč. Jedná se o 7 úkonů právní služby v řízení před soudem prvního stupně (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby, účast u jednání dne 16. 4. 2021 a dne 11. 6. 2021, doplnění ze dne 14. 5. 2021 a závěrečný návrh), 7 paušálních náhrad a 21% DPH,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

celkem 60 306,40 Kč. Odvolací soud shledal důvodnými námitky žalobce proti určení počtu úkonů právní služby soudem prvního stupně. Jako úkon je třeba počítat nejen zpětvzetí žaloby, vyjádření ze dne 14. 5. 2021 podané po výzvě soudu u jednání, ale i závěrečný návrh předložený písemně v souladu s pokynem soudu při jednání (nepochybně lze sepsat závěrečné řeči považovat za podání ve věci samé § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky), navíc za situace, kdy po podání písemného závěrečného návrhu se již zástupce žalobce neúčastnil posledního jednání, při němž došlo k vyhlášení rozsudku, a tedy mu nevznikl nárok na úkon za účast u tohoto jednání. Soud prvního stupně pak správně neposoudil jako úkon podle vyhlášky předžalobní výzvu ze dne 24. 10. 2018, neboť z § 31 odst. 4 OdpŠk plyne, že není možné proplatit právní úkon za sepsání kvalifikované předžalobní výzvy.

23. V odvolacím řízení se vychází z tarifní hodnoty nároků dotčených odvoláním, tedy z částky 12 750 Kč a 500 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby tak činí částku 1 660 Kč. V řízení se jedná o 2 úkony právní služby (odvolání a účast u jednání), 2 paušální náhrady hotových výdajů a 21% DPH, celkem činí odměna částku 4 743,20 Kč. Celkové náklady řízení před soudy obou stupňů včetně soudního poplatku činí částku 77 049,60 Kč. Žalobci pak náleží náhrada nákladů řízení v rozsahu 94,98%, tedy částka 73 181,71 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku, pokud jím byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby o dodání 1 náboje značky Fiocchi ráže 9 mm Browning Court, lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Jinak není dovolání přípustné.

Praha 27. ledna 2022

Mgr. Richard Toman v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.